

i saa ung en Alder sidder i dette forholdsvis betydelige Kald, er det en Anerkendelse, som er vist Dem for Deres fordomsfrie politiske Standpunkt. Eller rettere — for at sige det rent ud — det er, fordi Kultusministeren vidste, at han imødekom mit Ønske ved at give Dem Embedet.“

Præsten blev brændende rød og rejste sig heftig. Med Haanden knuget om Stoleryggen sagde han:

„Det har jeg aldrig anmodet om!“

„Det veed jeg! Men De har dog næppe selv kunnet tro, at De uden særlig ministeriel Velvilje blev foretrukket for saa mange ældre Ansøgere. — Men lad det nu være! Siden jeg nu er kommen her — og det bliver maaske baade første og sidste Gang, vi taler sammen — vil jeg sige alt med det samme. Jeg kaldte mig før for Deres Ven. Det var ikke bare en Talemaade. Siden De første Gang som ung Student optraadte paa et politisk Møde, har jeg i Frastand fulgt Dem med Interesse, ja — jeg kan godt sige — med Forventning om en betydelig Fremtid for Dem som Politiker. At De saa gik hen og blev Præst, var mig unægtelig en Skuffelse. Politik er en krigerisk Haandtering, der — som jeg før sagde — vanskelig lader sig forlige med en borgerlig Levevej, allermindst med en Præsts. Jeg tilstaar, jeg har siden Monrads Dage haft en næsten overtroisk Rædsel for ornatklædte Politikere. Men jeg har ogsaa tænkt mig, at den Dag kunde komme, da De opgav Præstevirksomheden for helt at ofre Dem for den sociale Forsorg, som jo særlig har Deres Interesse. Og den naturlige Virkeplads for et saadant Arbejde er dog Rigsdagen — i det hele Politiken. Paa det Omraade